

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk
Zakład Teologii Dogmatycznej, Fundamentalnej i Ekumenizmu
WT UAM w Poznaniu

**Recenzja osiągnięć Ks. dr Piotra Rossy
ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych
wykonana na zlecenie Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów z dnia 5 lutego 2020r.**

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Habilitanta

Ks. Piotr Rossa szkołę podstawową nr 1 w Ostrowie Wielkopolskim ukończył w 1984 roku. W latach 1984-1988 uczęszczał do I Liceum Ogólnokształcącego w Ostrowie Wielkopolskim. Po otrzymaniu świadectwa dojrzałości wstąpił do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu, które ukończył w 1995 roku zdobywając kwalifikacje licencjata teologii. W latach 1993-1994 był katechetą w Szkole Podstawowej nr 13 w Kaliszu, a w latach 1994-1996 jako wikariusz w parafii pw. Miłosierdzia Bożego w Kaliszu prowadził zajęcia z religii w Zespole Szkół Ekonomicznych w Kaliszu.

Następnie w 1996/1997 podjął studia specjalistyczne na Wydziale Teologicznym Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Po czym od 1997 roku kontynuuje studia specjalistyczne na Wydziale Teologicznym Universidad de Navarra w Pamplonie w Hiszpanii. W 2001 roku obroni pracę doktorską pt: *La forma dramática de la revelación cristiana según H.U. von Balthasar*, której promotorem był prof. Juan Luis Lorda, a opublikowaną w: „Cuadernos doctorales: Teología” 42 (2002), s. 189-256. W latach 2001-2002 pełnił funkcję kapelana Szpitala Zaspalonego w Kaliszu. Od 2002 r. do 2009 r. był diecezjalnym duszpasterzem akademickim w Kaliszu. Od 2013 r. do chwili obecnej jest rezydentem w parafii pw. Świętej Rodziny w Ostrowie Wielkopolskim.

2. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Ks. Piotr Rossa przedstawił jako główne osiągnięcie naukowe monografię pt: *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej*, Wydawnictwo Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Poznań 2019 - ISBN 978-83-65251-93-0, ss. 315. Praca składa się z czterech części, z których każda zawiera po kilka rozdziałów i paragrafów, a ponadto wstępu, zakończenia, streszczenia (w języku angielskim) i bibliografii. Jak zaznacza Autor we wstępie swojej dysertacji jego celem jest stworzenie w miarę całościowego, testimonialnego projektu hiszpańskiej teologii fundamentalnej. Będącej zarazem próbą odpowiedzi ze strony teologicznej na współczesne wyzwania człowieka i społeczności. W przekonaniu Habilitanta prezentowana przez czołowych przedstawicieli hiszpańskich teologia fundamentalna w jej

testymonialnym ukierunkowaniu stanowi istotny i dynamicznie rozwijający się od lat 90. XX wieku system naukowy. Przede wszystkim dysponujący narzędziami ukazywania dziś wiarygodności Objawienia chrześcijańskiego w kategorii zapowiedzi i wypełnienia. Ważnym zadaniem przedsięwzięcia badawczego Ks. Rossy jest rodzaj rekonstrukcji i przedmiotowej systematyzacji treści charakteru testymonialnego, które mieszczą się w analizowanej nauce reprezentatywnych teologów z Hiszpanii. A na plan pierwszy wysuwają się tu: Salvador Pié-Ninot, César Izquierdo i Javier Prades.

W pierwszej części pracy jest ukazana ogólna koncepcja doktrynalna teologów iberyjskich, która dotyczy właściwie pojętego świadectwa. Stanowi ona odpowiednie tło dla dalszego nakreślenia rzeczywistych horyzontów projektu testymonialnego. Punktem wyjścia staje się tu biblijny aspekt różnorodnych wymiarów świadectwa. Następnie oparcie się hiszpańskich teologów na Magisterium Kościoła dla pogłębienia testymonialnego ukierunkowania teologii. Dokonano również analizy motywów filozoficznych w refleksji nad sensem świadectwa. Bliższe zapoznanie się z określonymi poglądami filozoficznymi i teologicznymi, które promowały kategorię świadectwa, pozwala przyjąć tezę o ich bezpośrednim wpływie na teologów iberyjskich w zakresie kształtowania własnej wizji naukowej. Wreszcie przeprowadzono pewne porównanie zachodzące między wspólnotą wiary i przekazu Objawienia a oddziaływaniem duchowo-kulturowych przemian dokonujących się w Hiszpanii.

Druga część dysertacji poświęcona jest bardziej gruntownej analizie świadectwa Objawienia Bożego w myśli S. Pié-Ninota, C. Izquierdo i J. Pradesa. Dzięki czemu przedstawiono wyczerpująco płaszczyznę interpretacyjną samej kategorii teologicznej oraz jej istoty i rodzajów. Użycie pojęcia świadectwa przez teologów iberyjskich, jak podkreśla Habilitant (zob. autoreferat, s.6), dotyczy szczególnie etapów Objawienia z jego pełnią w świadectwie Jezusa Chrystusa. Jakkolwiek testymonialna kategoria stosowana jest przez teologów z Hiszpanii zwłaszcza wobec Jego Osoby, życia i działania (autoreferat, s. 6).

Na kolejnym etapie badań i analizy myśli omawianych teologów z Hiszpanii przedstawiono świadectwo Kościoła. Zgodnie z intuicją uczonych iberyjskich mistyczna jedność między Chrystusem a Kościołem ujęta w biblijnych i teologicznych pojęciach oraz obrazach wskazuje na szczególną rolę Głowy Kościoła wobec Jego Ciała. Świadectwo odnoszące się do jedynej w swoim rodzaju natury Kościoła dotyczy również poszczególnych form jego pośredniczenia apostołsko-sakramentalno-eklezyjalnego oraz świadectwa życia wierzących.

W części ostatniej dokonano syntezy najważniejszych elementów hiszpańskiego projektu testymonialnego. To działanie pozwala lepiej i dobitniej uzmysłowić czytelnikowi znaczenie i wartość opisanego nurtu teologicznego. Należy zauważyć, że świadectwo Objawienia Boga, a zwłaszcza jego wypełnienie w Jezusie Chrystusie, jest podstawowe dla wszystkich pozostałych świadectw. W tym całej wspólnoty Kościoła, jak i chrześcijańskich świadectw życia oddzielnie i razem wziętych.

Znamiennym efektem rozwoju projektu testymonialnego jest przeciwstawienie redukcji świadectwa chrześcijańskiego do płaszczyzny jedynie horyzontalnej, bez uwzględnienia jego głębokiego źródła w Bogu, jak i ukierunkowania na Niego. Jeśli skupić się wprost na wyjątkowości testymonialnego poznania hiszpańskich teologów, to z całą pewnością trzeba wyróżnić tę perspektywę w przekazie słownym (ludzka mowa), naukowo-badawczym i w każdym szeroko rozumianym przekazie między ludzkimi pokoleniami. Z naukowego punktu widzenia teologia o ukierunkowaniu testymonialnym staje się niezwykle pomocna w percepcji doczesnej i instytucjonalnej strony Kościoła. Te bowiem są poddawane obecnie szczególnej konfrontacji oraz krytyce. Przez to zachodzi ogromna potrzeba zintegrowanego spojrzenia na Kościół, które w istotnym stopniu zakłada model testymonialny. On stawia sobie za cel

równowagę odmienności pogładowej na Kościół jako żywy organizm. Tym samym przeciwdziałania wobec skrajnych postaw czy postulatów słownych, które wynikają nieraz z niekompetencji lub błędnego pojmowania natury Kościoła. Co ostatecznie ma duży wpływ na uległość procesom sekularyzacyjnym także ludzi wierzących oraz ich niechęci do przynależności instytucjonalnej.

Teologia testimonialna omawianych autorów z Hiszpanii cechuje się wyraźną kontekstualnością oraz pragnie wprowadzić ludzi o różnych ideach, prądach i kulturach w obszar oddziaływania Objawienia. Teologowie niezwykle trafnie diagnozują otaczającą ich rzeczywistość duchowo-kulturową nie tylko w Hiszpanii. Proponują nowe możliwości dotarcia do Objawienia w formach hermeneutyki, apologetyki i dialogiki.

Podsumowanie

Praca habilitacyjna ks. dr Piotra Rossy w swej warstwie merytorycznej, dotyczącej głównie specyfiki testimonialnego poznania hiszpańskich teologów, stanowi ważny wykład naukowy. Znaczenie opracowania wzmacnia dodatkowo jego sugestywność w odniesieniu do pastoralnego wymiaru dzisiejszego Kościoła. Ukazanie zależności obydwu elementów zwraca uwagę niewątpliwie na rzeczywistą przymiotowość owej idei twórczej. Ponadto wykształcenia się współczesnego nurtu teologii hiszpańskiej, który nabywa zdolność oddziaływania ponad lokalnego i otwartego na powszechność ekklezjalną. Dogłębna analiza założeń i konkretnych wskazań wynikających z określonego systemu teologicznego ze strony Habilitanta w pełni zaświadcza o jego niepodważalnych kompetencjach teologicznych.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego

3.1. Osiągnięcia z zakresu dorobku naukowo-badawczego

Z przedłożonej dokumentacji wynika, że Kandydat oprócz monografii jako osiągnięcia głównego jest autorem 21 opracowań naukowych. Z czego 2 artykuły zostały wydane w języku hiszpańskim, natomiast przy publikacjach w języku polskim uwzględniono kryterium znacznej dywersyfikacji wydawniczej. Całość osiągnięć można podzielić na cztery obszary badawcze. Pierwszy z nich dotyczy problematyki wchodzącej w zakres teologii Objawienia i wiary. Do niego należy 5 artykułów: *Rahnerowska koncepcja Objawienia* [w:] *Objawienie Boże w interpretacji współczesnych teologów*, red. B. Kochaniewicz, Poznań 2010, s. 53-61; *Chrystologia Salvadora Pié y Ninota: wobec tajemnicy historii i wiary* [w:] *Współczesny dyskurs o Jezusie Chrystusie*, red. B. Ferdek, Wrocław 2012, s. 73-83, *Tradycja jako przekazywanie Bożego Objawienia w świetle dokumentu Międzynarodowej Komisji Teologicznej „Teologia dzisiaj: perspektywy, zasady, kryteria”*, „Ateneum Kapłańskie” 2 (2013) 627, s. 315-327; *Karola Wojtyły postulat dialogicznego wzbogacania wiary*, „Ateneum Kapłańskie” 1 (2013) 626, s. 82-91; *„Bycie letnim” jako współczesne zagrożenie wiary* [w:] *Współczesne zagrożenia wiary*, red. J. Moskałyk, Poznań 2015, s. 75-85. Badania te w sposób merytoryczny i rzeczowy ukazują współzależność między Objawieniem transcendentnym i Objawieniem historyczno-osobowym. Jednocześnie potrzebę kształtowania nowych form przekazu w celu zachowania tych samych treści wiary.

Drugi obszar obejmuje kwestie dialogu i dialogiczności. Chodzi tu o relacyjność w sensie spotkania Boga z człowiekiem, jak i relacji międzyludzkich w wymiarze fundamentalnego spotkania. Stanowi tę część 5 pozycji: *Dialog religijny w świetle Bożego Słowa* [w:] *Verbum Domini*, red. M. Antoniewicz, Poznań 2011, s. 127-143; *Teologia stworzenia w katechezie i w przepowiadaniu w świetle publikacji J. Ratzingera – Benedykta XVI „Na początku Bóg stworzył...”*, „Tarnowskie Studia Teologiczne” 1 (2013), s. 136-147; *Sakramenty w przekazie wiary Kościoła o Jezusie Chrystusie w świetle encykliki „Lumen fidei”*, „Ateneum Kapłańskie” 3 (2013) 628, s. 503-512; *Eucharystia — pamięć i uobecnienie* [w:] *Kto spożywa moje ciało, ma życie wieczne; refleksje o Eucharystii*, red. D. Kwiatkowski, Poznań 2015, s. 177-188; *Stanowisko Kościoła w kwestii pokoju we współczesnym świecie* [w:] *Kościół i dar pokoju*, red. M. Chojnacki, J. Morawa, A.A. Napiórkowski, Kraków 2016, s. 281-306. Zasadniczy punkt ciężkości w powyższych tekstach został położony na dialogu jako czynnika dynamizującym wszelkie relacje podmiotowe. Wykazano przy tym, iż rzeczywistość ta spełnia niezwykle ważną rolę w życiu religijnym i sakramentalnym.

Kolejnym działem analizy naukowej jest tematyka rzeczywistości Kościoła oparta głównie na eklezjologii fundamentalnej. Liczy on 6 prac: *Apologia Kościoła w dzisiejszej Europie Środkowo-Wschodniej* [w:] *Apologia Kościoła dzisiaj*, red. F. Krauze, P. Rabczyński, Gdańsk–Olsztyn–Bydgoszcz 2012, s. 117–138; *Ojciec Maksymilian Maria Kolbe – wyznawca czy męczennik? Teologiczno-kanoniczna kwalifikacja świadectwa O. M.M. Kolbego*, „Wrocławski Przegląd Teologiczny” 21 (2013), s. 179-196; *Świadectwo chrześcijańskie skarbem Kościoła* [w:] *O bogactwach Kościoła*, red. M. Chojnacki, J. Morawa, A.A. Napiórkowski, Kraków 2014, s. 299-320; *El testimonio cristiano del monacato*, „Estudios Eclesiásticos” 91 (2016) 358, s. 661-675; *La familia cristiana en su tarea de testimoniar a Jesucristo hoy*, „Facies Domini” 8 (2016), s. 287-303; *Znaki świętości Kościoła* [w:] *Wyjątkowość Kościoła katolickiego*, red. A.A. Napiórkowski, Kraków 2018, s. 145-166. Autor w swoich badaniach dokonuje interesującej i poprawnej eksplikacji zjawiska Kościoła w kontekście jego przeznaczenia pierwotnego oraz ciągle nowych wyzwań współczesnych.

Ostatni dział stanowią pogłębione refleksje nad śladami Boga w egzystencji człowieka, kulturze, komunikacji i świecie. Wypełnia go 5 opracowań: *Zwyczajna/niezwyczajna codzienność w „Księdze Apokryfów” Karela Čapka* [w:] *Filozofia a slovanské myšlienkové dedičstvo: osobnosti, problémy, inšpirácie*, t. 1, red. Z. Plašienkova, B. Szotek, M. Toman, Bratislava 2008, s. 149-156; *Sofiologiczna koncepcja ikony* [w:] *Wokół teologii ikony*, red. B. Kochaniewicz, Poznań 2011, s. 81-92; *Trudności i szanse wychowania na współczesnym uniwersytecie: autorytet mistrza* [w:] *Sprawności moralne wychowawcy*, red. I. Jazukiewicz, E. Rojewska, Szczecin 2013, s. 137-146; *Romano Guardianiego ponowożytny obraz świata* [w:] *Wiarygodność chrześcijaństwa w dyskusji z postmodernizmem*, red. W. Szukalski, Bydgoszcz 2013, s. 151-159; *Kontekstualność przemian polskiej szkoły* [w:] *Od teorii do praktyki szkolnej w zmieniającej się rzeczywistości społeczno-kulturowej*, red. A. Sobczyk-Gąsiorek, J. Szymańska, Poznań–Kalisz 2018, s. 141-157. Ów cykl badań stanowi ważną inspirację w perspektywie pojmowania aktualnych dylematów wiary, tożsamości religijnej czy wartości moralnych. Na duże uznanie zasługuje również aspekt porównawczy, który zestawia i konfrontuje pewne XX-wieczne postawy obowiązujące w tym zakresie w poszczególnych regionach Europy z przemianami dokonującymi się choćby we współczesnym szkolnictwie polskim.

Podsumowanie

Całościowe spojrzenie na dokonania badawcze Habilitanta pozwala na ich ze wszech miar pozytywną ocenę. Sam zakres i tematyka prowadzonych analiz naukowych są oparte na szerokiej bazie przedmiotowo- teologicznej. Dzięki czemu te stają się zasadniczo pozbawione zawężenia czy ograniczenia na polu poszukiwań i rozwiązań teoretycznych. Na duże uznanie zasługuje również proces i metoda realizacji poszczególnych zamierzeń twórczych. Autor wykazuje się należytą sprawnością i konsekwencją w podejmowaniu założeń oraz skutecznym dowodzeniu własnej tezy. Ogólnie twórczość ta aktywnie rozwija współczesną myśl teologiczną, w szczególności w obszarze teologii fundamentalnej. Pewnym minusem jest brak publikacji naukowych w czasopismach znajdujących na liście European Reference Index for Humanities (ERIH). Podobnie sytuacja wygląda w kwestii cytowania według bazy Web of Science (WoS) i Indeksu Hirscha. Kandydat nie wykazał się ponadto uczestnictwem w projektach i grantach badawczych. W dokumentacji nie wymieniono żadnej redakcji publikacji zbiorowej. Był tylko recenzentem jednej książki oraz autorem jednego sprawozdania z *VIII* Kongresu Teologów Polskich. Ostatecznie należy stwierdzić, iż określona część dorobku naukowo-badawczego spełnia kryteria wymagane w postępowaniu habilitacyjnym.

3.2. Ocena osiągnięć w zakresie dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej

Kandydat rozpoczął swoją działalność dydaktyczną 1 października 2001 roku od prowadzenia wykładów monograficznych na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (sekcja: Wyższe Seminarium Duchownym Diecezji Kaliskiej). Od 1 października 2004 roku podejmuje wykłady z teologii dogmatycznej i fundamentalnej, oraz wykłady monograficzne na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (sekcje: Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Kaliskiej; Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Bydgoskiej, Wyższe Misyjne Seminarium Duchowne Zgromadzenia Ducha Świętego oraz Prymasowski Instytut Kultury Chrześcijańskiej w Bydgoszczy i Wyższe Seminarium Misjonarzy Oblatów w Obrze). W roku akademickim 2018/2019 prowadził zajęcia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu i w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Kaliskiej. Dotąd podejmował się wykładów z przedmiotów: Ekumenizm (wykład i ćwiczenia), Religiologia (wykład), Teologia dogmatyczna – chrystologia (wykład i ćwiczenia), protologia i charytologia (wykład i ćwiczenia), sakramentologia (wykład i ćwiczenia), mariologia, pneumatologia, eschatologia oraz zajęcia z tutorem (ćwiczenia). W ramach zajęć dydaktycznych współuczestniczył w przygotowywaniu prac magisterskich na seminariach profesorów Zakładu Teologii Fundamentalnej i Dogmatycznej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Dotychczas były to 23 prace pisane głównie przez studentów z Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Kaliskiej w Kaliszu. W tym dokonał recenzji trzech prac magisterskich.

Istotny wkład w popularyzację osiągnięć naukowych, zarówno na gruncie rodzimym oraz zagranicznym, stanowi czynne uczestnictwo po doktoracie w 15 konferencjach naukowych. Gdzie Habilitant mógł zaprezentować swoje rozważania, twórcze intuicje oraz miarodajne wnioski. W tym kontekście wartym podkreślenia jest udział jako prelegenta w 2 kongresach międzynarodowych w Madrycie w 2010 r. i we Wiedniu w 2011 r. W sposób szczególny trzeba jeszcze wyróżnić współpracę naukową przed doktoratem z grupą teologów fundamentalnych w ramach Dni Teologii Fundamentalnej Hiszpanii i Portugalii (Jornadas de Teología Fundamental de España y Portugal). Ta współpraca zaowocowała nawiązaniem kontaktów naukowych ze znanymi teologami Półwyspu Iberyjskiego. W rezultacie uczestnictwo w 2 sympozjach i

kongresach organizowanych w ramach Jornadas de Teología Fundamental. Jak też międzynarodowym Kongresie *Fides et ratio* organizowanym przez Wydział Teologiczny *San Damaso* w Madrycie, poświęconym encyklice Jana Pawła II w dniach 16-18 lutego 2000 r. W Polsce Habilitant był organizatorem dwóch sympozjów naukowych i przewodniczącym komitetu organizacyjnego w Kaliszu w 2005 r. Współuczestniczył w organizacji konferencji i sympozjów przez ZTFiD WT w Poznaniu. Organizował również wykłady otwarte i panele dyskusyjne realizowane w ramach Duszpasterstwa Akademickiego dla środowiska uniwersyteckiego miasta Kalisza. (*Motywy teologiczne w filmie*, wykład otwarty i panel dyskusyjny, Kalisz 2004 oraz *Pokolenie Jana Pawła II*, wykład otwarty i panel dyskusyjny, Kalisz 2006). Był organizatorem, jak i uczestnikiem wyjazdu grupy wykładowców kaliskich uczelni na Międzynarodowe Sympozjum Europejskie w Rzymie zatytułowane *Uniwersytet i Kościół w Europie*, organizowane przez Radę Konferencji Episkopatów Europy, Komisję Episkopatu Włoskiego ds. Edukacji Katolickiej, Szkoły i Uniwersytetu, oraz Ministerstwo ds. Uniwersytetów i Badań Naukowych Rządu Włoch. Sympozjum odbyło się w Rzymie w 2003 roku na Papieskim Uniwersytecie Laterańskim. W ramach przygotowania książki habilitacyjnej prowadził kwerendy i konsultacje źródeł w bibliotekach *Universidad Eclesiástica San Dámaso* i *Universidad Pontificia Comillas* w Madrycie (7 wyjazdów).

Teksty popularno-naukowe zamieszczał na łamach czasopism, jak i na stronie internetowej. Poza tym poprzez uczestnictwo w konferencjach, panelach dyskusyjnych, spotkaniach popularno-naukowych (11) oraz audycjach radiowych i telewizyjnych. Treści teologiczne popularyzował w związku z działalnością w środowisku akademickim Diecezji Kaliskiej. Z tym wiąże się aktywność popularno-katechetyczna będąca próbą wyjaśnienia i odpowiedzi z cyklu „Pytania o wiarę” w poznańskim miesięczniku „Katecheta” (6) i „Okno Wiary”. Kwartalnik „Opiekuna” (1). Był pomysłodawcą pisma dwumiesięcznik Kaliskiego Duszpasterstwa Akademickiego „Na Górze” wydawanego w latach 2008-2009, jak też założenia strony internetowej DA (www.da-kalisz.pl). Strona ta posiadała dział przybliżający istotne prawdy chrześcijaństwa. Od roku 2018 zamieszcza swoje publikacje na stronie internetowej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, pod adresem: <https://repozytorium.amu.edu.pl>; <http://one.academia.edu/PiotrRossa> oraz w systemie ORCID. Jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Teologów Fundamentalnych w Polsce, Towarzystwa Teologów Dogmatyków, Europejskiego Stowarzyszenia Teologów Katolickich (European Society for Catholic Theology, ESCT) oraz Hiszpańskiego Stowarzyszenia Personalistów (Asociación Española de Personalismo, APE).

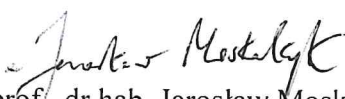
Podsumowanie

W działalności dydaktycznej, popularyzatorskiej i międzynarodowej Ks. dr P. Rossy dostrzec można duże zaangażowanie i efektywność. To zaś pozwala mu nieustannie rozwijać swoje zdolności edukacyjne, udoskonalać formę przekazu treści na różnych płaszczyznach i wreszcie coraz bardziej zaznaczać się obecnością w międzynarodowej dyspucie teologicznej. Owe usposobienie osobiste jedynie potwierdza rzetelne podejście Kandydata do wyzwań związanych z pracą dydaktyczno- naukową. Stanowi również odpowiednią rekomendację dalszego rozwoju przykładowej postawy naukowca. Zachodzą zatem uzasadnione podstawy, aby uznać wyżej wymienione kwalifikacje jako całkowicie odpowiadające kryteriom niezbędnym w postępowaniu habilitacyjnym.

4. Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę ocenę głównego osiągnięcia naukowego ks. dr Piotra Rossy oraz całości dotychczasowego dorobku naukowo-badawczego, działalności dydaktycznej i popularyzatorskiej należy dokonać jednoznacznej konkluzji końcowej. Merytoryczna i formalna strona wszystkich kategorii dorobku zasługuje w pełni na ocenę pozytywną i tym samym spełnia wymagania stawiane w postępowaniu habilitowanym w dziedzinie nauk teologicznych. Zwracam się zatem do Rady Naukowej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu o dopuszczenie go do dalszych etapów umożliwiających nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Poznań, 13.03.2020

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk
ZTS WT UAM w Poznaniu